א ב מיי פייד מהלי
עירובין הלכה יע כ
עירובין הלכה יע כ
סעשיע א"ח סי שעח
סעיר ב:
מע"ע שם סעיר ד:
עוש"ע שם סעיר ד
ד מיי שם הלכה כג
טוש"ע שם סעיר ה

מוש"ע שם סעיף ה: הוה אמינא דירת עובד כוכבים שמה דירה. אע"ג לאמר בריש פרקין י דלכולי עלמא לא שמה רבינו חננאל (המשך) דירה הכא דלהקל להתיר המבוי להחשיב כבתים וחלירות פתוחים מני אי נימא ר׳ לתוכו אמר שמה דירה: פנימית שהיא במקומה אפי׳ במקומה אפי׳ מתיב רב ביבי בר אביי. ק״ דה"ל לאקשויי מרישא מעיקרא: אלשא רגל המותרת אינה אוסרת כו'. הל דלל מוקי בדריסתה בעשתה דהה היינו משום דתיהשי רישה וסיפה בעשתה דקה ומליעתה ההיא דשכח אחד מן הפנימית בלא עשתה דקה: , אלמא רגל המוו

הפנימית שתיהן אסורות. . מאי איריא כשלא עירבה הפנימית שהיא מותרת במקומה אוסרת החיצונה לה ברגלה. אלא לאו רבנו היא וטעמא דהיא במקומה אסורה, הא רגל שהיא מותרת במקומה אינה היא והכי קתני, לא זו האסורה [במקומה] בלבד היא האוסרת. אלא אפי׳ המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה, , כגון שעירבה זו לעצמה וזו לעצמה. ומקשינו איני כו', טעמא דעירבו הא לא עירבו שתיהז אסורות. אוסרת (כמי שרגל) (אבל רגל] האסורה אוסרת. ופרקינן לעולם ר' עקיבא היא וחסורי מיחסרא והכי קתני, עירבה זו לעצמה וזו לעצמה זו מותרת בפני עצמה וזו מותרת בפני עצמה. במה דברים אמורים שעשתה הפנימית וסילקה עצמה, אבל לא עשתה דקה החיצונה [אסורה], עקיבא אוסר כי דריסת הרגל אוסרתה. וחכמים אומרים אין דריסת הרגל [אוסרתה]. ומותבינן מסיפא, דקתני אם היו של יחידים צריכות . ורבינא נמי מתיב משכח ודבינא נכוי פותיב משכח אחד מן החיצונה ולא עירב. דייקינן מיניה רגל המותרת במקומה אינה רגל האסורה במקומה אוסרת שלא במקומה. ופרקינן אלא כי אתא רבין א״ר ינאי שלש מחלוקות בדבר, ר' עקיבא סבר אפי׳ רגל המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה, ורבנז סברי אפי׳ רגל וובנן טבור אפי וגל האסורה במקומה אינה אוסרת שלא במקומה, והאי תנא קמא דתני . החיצונה עירבה הפנימית כו', סבר רגל המותרת במקומה במקומה אוסרת נמי שלא במקומה. פיסקא, נתנו

מקום אחד

המיוחד לשתיהן לפנימית ולחיצונה. כי הפנימית

[י]ש לה מעבר [על] החיצונה, אבל החיצונה

אין לה בפנימית לא מעבר עליה ולא דריסה.

החיצונה.

ואמאי

הוה אמינא שמה דירה. להא מילתא קמ"ל: ה"ג ואי מהכא ה"א במים לא ידענא כמה. כלומר אי מהא ה"א נהי דבחלירות שמעינן מינה דבתרתי סגי מדנקט לידו אחד עובד כוכבים הא תרוייהו ישראלים שרי אבל במים לא ידענא כמה לכל חלר: קמ"ל. בתים וחלירות מינה דבתרתי סגי מדנקט לידו שמים: אחר לעשות. (ב) לדור יחיד במקום עובד כוכבים שלא ילמד ממעשיו לפיכך לא יערבו אלו עמו פחם במים שנים סתם חלירות שהים ויירא מן העובד כוכבים שלא יהרגנו וילא: דשמעלא ליה לר' עבלא דאמר. בהא מילתא דרב: עובד ולא ישתמשו עמו במבוי כדי שיהא יחיד ויירא מן העובד כוכבים שלא יהרגנו וילא: דשמעלא ליה לר' עבלא דאמר. בהא מילתא דרב: עובד

הוה אמינא ⁶ דירת עובד כוכבים שמה דירה קא משמע לן דדירת עובד כוכבים לא שמה דירה ואי מהכא הוה אמינא לא ידענא בתים כמה קא משמע לן בתים תרין השתא דאמר רב אפילו חצר מעמא דרב השתא דאמר רב יוסף אי הכי היינו דשמענא ליה לרבי מבלא דאמר ⁶ עובד כוכבים אמר: מבלא דאמר ⁶ עובד כוכבים מוי חצירות זו לפנים מזו עירבה הפנימית ולא עירבה החיצונה אפורת מותרת והחיצונה אסורת החיצונה ולא הפנימית שתיהן אסורות עירבה זו לעצמה זו מותרת בפני עצמה לעצמה וזו לעצמה זו מותרת בפני עצמה לא

וזו מותרת בפני עצמה רבי עקיבא אוסר החיצונה שדריסת הרגל אוסרתה וחכ"א אין דריםת הרגל אוםרתה י שכח אחד מן החיצונה ולא עירב הפנימית מותרת והחיצונה אסורה מן הפנימית ולא עירב שתיהן אסורות ⁴ נתנו עירובן במקום אחד ושכח אחד בין מן הפנימית בין מן החיצונה ולא עירב שתיהן אסורות י ואם היו של יחידים אינן צריכין לערב: גמ' כי אתא רב דימי א"ר ינאי זו דברי רבי עקיבא דאמר אפילו רגל המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה אבל חכמים אומרים כשם שרגל המותרת אינה אוסרת כך רגל האסורה אינה אוסרת תנן עירבה חיצונה ולא פנימית שתיהן אסורות מני אילימא רבי עקיבא מאי איריא רגל אסורה אפילו רגל מותרת נמי אלא לאו רבנן לעולם ר"ע ולא זו אף זו קתני תנן עירבה זו לעצמה וזו לעצמה זו מותרת בפני עצמה וזו מותרת בפני עצמה מעמא דעירבה הא לא עירבה שתיהן אסורות והא האי תנא דאמר רגל המותרת אינה אוסרת רגל האסורה אוסרת מני הא אילימא ר"ע היא אפילו רגל המותרת נמי אלא לאו רבנן היא ועוד מדסיפא רבי עקיבא רישא לאו ר"ע כולה רבי עקיבא היא וחסורי מיחסרא והכי קתני עירבה זו לעצמה וזו לעצמה זו מותרת בפני עצמה וזו מותרת בפני עצמה בד"א שעשתה דקה אבל לא עשתה דקה חיצונה אסורה דברי ר"ע שר"ע אוסר את החיצונה מפני שדריסת הרגל אוסרת וחכ"א אין דריסת הרגל אוסרת מתיב רב ביבי בר אביי ואם היו של יחידים אין צריכין לערב הא של רבים צריכין לערב אלמא רגל המותרת במקומה אינה אוסרת רגל האסורה אוסרת ועוד מתיב רבינא שכח אחד מן החיצונה ולא עירב הפנימית מותרת וחיצונה אסורה שכח אחר מן הפנימית ולא עירב שתיהן אסורות מעמא דשכח הא לא שכח שתיהן מותרות אלמא רגל המותרת אינה אוסרת רגל האסורה אוסרת אלא כי אתא רבין א"ר ינאי י' ג' מחלוקות בדבר ת"ק סבר י רגל המותרת אינה אוסרת רגל האסורה אוסרת 🔊 ר"ע סבר אפילו רגל המותרת אוסרת ורבנן בתראי סברי כשם שרגל מותרת אינה אוסרת כך רגל האסורה אינה אוסרת: נתנו עירובן במקום אחד ושכח אחד בין מן הפנימית וכו': מאי מקום אחר (סימן חיצונה עצמה בבית יחידאה רבינא דלא משכח בפנים) אמר רב יהודה אמר רב חיצונה (4) ומאי קרו לה מקום אחד מקום המיוחד לשתיהן תניא

חגיא האסורה אוסרת ודקא קשיא לל הא אשמועינן ברישא והדר אמר לא זו בלבד אסר ר"ע דהויא רגל האסורה אלא אף זו עירבה לך מסיפא נפקא אין ה"נ אלא הא אשמועינן ברישא והדר אמר לא זו בלבד אסר ר"ע דהויא רגל האסורה אלא אף זו עירבה זו לעצמה וזו לעצמה דפנימית רגל המותרת היא אפ"ה רבי עקיבא אוסר החילונה: עעמא דעירבה. פנימית דהויא רגל המותרת: הא לא עירבה שיפון אסורות. דרגל האסורה אוסרת דהא ליכא למידק הא לא עירבה חיצונה המעורבת מחורב מחורבת אסורה דהא פשיטא דשאינה מעורבת אסורה דהא כבר תני לה לעיל מתני' ואי משום היא גופה לאשמועינן רגל האסורה וליתני כגון עירבה חיצונה ולא פנימית חיצוה מותרת וכל שכן האי אלא ודאי דוקא קתני: מדסיפא רבי עקיבא. דהא רבי עקיבא אהא מילתא פליג: שעשה דקה. פנימית עשתה דלת קטנה לפני פתחה וסילקה דריסת רגלה מחיצונה: אין דריסת הרגל אוסרת. ואתרוייהו מילי דרבי עקיבא פליגי ואפי' ארישא דקתני חיצונה ולא שכח פנימית שתיהן אסורות ונטרות לרבי עקיבא דאי כר"ע בי א עירבו שתיהן נמי אסר על החיצונה אלא לאו רבנן ובשכח אסרי אלמא מתיכה ומוערת והא דלא כרבי עקיבא דאי כר"ע בי אי עירבו שתיהן נמי אסר על החיצונה דליכא למימר תפתלק מתותר בשלחה לוסרת: אמר רב יהודה אמר רב חיצונה דבל האסורה משום שכחה דחיצונה דליכא למימר חפוצה הוא מתוסרא בשכחה דפנימית משום רגל האסורה אבל נתנוהו בפנימית משום רגל האסורה דפנימית משום רגל האסורה דפנימית משום רגל האסורה דחיצונה דלחדא דשא ומשתמשא דמיתסרא בשכחה דפנימית משום רגל האסורה דפנימית משום רגל האסורה אבל נתנוהו בפנימית משום רגל האסורה דפנימית משום רגל האסורה אבל נמנוה דאחדא דשא ומשתמשא:

לעיל קב.], כ) [חולין
 יט:], ג) [לעיל קר:],
 ד) [בילה כג. יבמות נג:
 קידושין כג. עה: מומות יא:
 יז: בכורות כר.], כ) [לעיל כב.
 ינט: סה:], ו) לעיל סב.

הגהות הב"ח

לוכבים עובד לוכבים תרתי ומני ולת ידענת מתי קחמר. השתת ודתי

מפרש למלתיה דרב. הוה מבוי שלידו

אחד עובד כוכבים אין מערבין אותו

כולו משום דאסור לעשות יחיד

במקום עובד כוכבים. לשון אחר חד למבוי וחד לחלר: בזתבי' זו לפנים

מזו. פנימית פתוחה לחיצונה וחיצונה

לרה״ר ודריסת רגלה של פנימית על

החיצונה לנאת לרשות הרבים:

עירבה פנימים. לעצמה לטלטל

בחלירה: שמיהן אסורות. דהויא

פנימית רגל האסורה במהומה

ואוסרת בדריסת רגלה על החיצונה:

מותרת לעלמה כו'. קסברי דרגל

המותרת במקומה אינה אוסרת:

ר"ע. סבר אף רגל המותרת אוסרת

במקום שלא עירבה שם: וחכ"א.

בגמרא מפרש לה: מן הפנימים

ולא עירבה שתיהן אסורות. דהויא

פנימית רגל האסורה: נתנו עירובן

במקום אחד. שעירבו שתיהן זו עם

זו והאי במקום אחד מפרש בגמ׳

שנתנוהו בחיצונה: ושכח ה'. אפי׳

מן החילונה ולא עירב שתיהן אסורות

דפנימית נמי אסורה לטלטל בחצירה

משום דלא מציא למיחד דשא ואסתלוקי

מחילונה לאשתמושי באנפי נפשה

דהא ליתא לעירובה גבה דאותו

עירוב המתירן בחלירן הוליכוהו בחילונה: אם היו של יחידים.

שאין בפנימית אלא אחד ובחיצונה

אחד אין לריכין לערב זה עם זה

משום דריסת הרגל דכיון דיחיד הוא

והפנימית הויא רגל המותרת ואינה

אוסרת וסתמא כרבנן ואם היו שנים

אפילו בחיצונה גזרינן דילמא אתי

למישרי שנים בפנימית ואחד בחיצונה:

בבל' אף רגל האסורה אינה אוסרת.

וממתני' מותבינן ליה לקמיה: סנן

חילונה ולא פנימית שתיהן אסורות.

הא עירבה נמי פנימית תרוייהו

שריין אלמא רגל המותרת לא אסרה:

אפילו רגל המוחרת נמי. דקתני סיפא גבי עירבו שתיהן כל אחת

לעצמה ר"ע אוסר את החיצונה

ומשום לאשמועינן היא גופה לא

אנטריך דמסיפא נפקא לן דהשתא

מותרת אסרה אסורה מיבעיא:

לעולם ר"ע. ולא תידוק מינה עירבה

לא אסרה אלא היא גופה קמ"ל

(A) גפ' אמר רב חיצונה
 ואמאי קרו: (3) רש"י
 ואמאי קרו: (עשות יחיד כל"ל
 וחיבת לדור נמחק: (ג) ד"ה
 טעמל דשכח וכו׳ דלוי כרבי
 עקיבל אפי׳ עירבו:

מוסף רש"י

ואם היו של יחידים.

שמיד דר בפנימים הסיול

הנל המותכת במקומה

ליכה אוכתכת של במקומה

ליכה אוכת של במקומה

ואס של רבים ולא עירבה

האסורה במקומה, אוסרת

על החילונה אשלים עירבר

חילונה לעלמה (דעיד עוג).

חילונה לעלמה (דעיד עוג).

רבינו חננאל

אלא משום דסבר רב אסור ליעשות יחיד במקום גוי. אמר רב יוסף במקום גוי. אמו דב יוסף לאו היינו דשמענא ליה לר׳ טבלא דאמר גוי גוי ולא ידענא מאי היא. פי׳ דירת גוי לא שמיה חיד במקום גוי. ירושלמי רב הונא בשם רב אין, תורת חצר לגוי, שאם היה שרוים בעליונה אתה מורידו ^{ל)} (לסיד) [לסור]. ואין תורת דקה לגוי, שאם דר בפנימית אתה מוציאו (לסוד) [לסור]. ר׳ (ולא) [לא] בשם ר' אלעי ש תורת חצר לגוי (מן יש החוד הצו לגדי (מן התורה), שאם היה ישר׳ וגוי דרין בפנימית לעולם אינו אוסר עד שיהו אינו אוטו עו שיחו שני ישראלים אוסרין. ר' אבא בשם רב יהודה מי שיש לו דקה לפנים בישראל אינו אוסר ובגוי אוסר. מחלפה שיטתיה כותל שהקיפוהו סולמות מיכן ומיכן מערבין שנים מערבין אחד. א״ר ב״ר אבין תמן על ידי סולמות הן נידונין ואין דרך התחתונים לעלות למעלה. מתני׳, שני חצירות זו לפנים מזו כו׳. א"ר י(ו)נאי י - י - י - י - י דאמר אפילו רגל המותרת במקומה, כגון שעירבה זו לעצמה וזו לעצמה יהותרה הפנימית במקומה ואוסרת שלא במקומה החיצונה. כד רגל האסורה רלומר לא עירבה הפנימית לעצמה אינה אוסרת את החיצונה. ואקשינן עליה ממתני׳, תנן עירבה חיצונה ולא עירבה

א) פירוש אתה מורידו לאסור על בני החלר עי' בק"ע ובח"מ שה